

ВІЙСЬКОВА КАПЕЛАНКА З ОДЕЩИНИ: "НА ВІЙНІ МОЯ ПІДТРИМКА ПОТРІБНА ЯК МАМИ, ЯК СЕСТРИ, ЯК НАСТАВНИЦІ"

С. 2

ТАКОЖ У НОМЕРІ:

ОСОБА, ЯКА ЗНИКЛА ЗА ОСОБЛИВИХ ОБСТАВИН ВІЙНИ:
ЩО РОБИТИ РОДИЧАМ

С. 7

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА КОЛАБОРАЦІОНІЗМ:
ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ

С. 6

РІЧНА ЗВІТНІСТЬ ПРО ВИКОНАННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ:
ОБОВ'ЯЗОК І РЕКОМЕНДАЦІЇ ГРОМАДАМ

С. 8

ВІЙСЬКОВА КАПЕЛАНКА З ОДЕЩИНИ: "НА ВІЙНІ МОЯ ПІДТРИМКА ПОТРІБНА ЯК МАМИ, ЯК СЕСТРИ, ЯК НАСТАВНИЦІ"

Олена Жевець - керівниця служби військового капеланства в/ч А2393. Це єдина жінка на Одещині, яка офіційно призначена офіцеркою капеланкою. Вона пройшла шлях від професійної медицини та соціологині, працювала в пенітенціарній системі, а потім пішла у ЗСУ.

З ЧОГО ВСЕ ПОЧАЛОСЯ

"Я з Одещини, українка. Вчуся спілкуватися українською мовою, тому вибачте мені за акцент. В Одесі живу 12 років", - каже про себе жінка.

Олена - професійна медикіння. Друга освіта - соціологія. І духовна вища освіта - капеланська праця.

"Я давно віруюча людина. 20 років медичного стажу за напрямками реанімація, анестезіологія, була керівницею організації, яка займалася асоціальними людьми та десять років допомагала їм не вмерти", - розповідає Жевець.

Каже, що саме цей досвід став для неї важливим і допомагає у спілкуванні з людьми. З 2012 року Олена Жевець працює пенітенціарною капеланкою.

"Служила людям, які відбувають термін покарання", - згадує жінка.

За словами Олени, мрія стати юристкою, вивчення права допомоги у захисті саме таких людей.

"БУЛО НЕЛЕГКО, АЛЕ Я ВИСТОЯЛА"

З 2017 року жінка - чинна військова капеланка.

На питання, чому так склалося, Олена відповідає, що це не просто бажання, а внутрішній вибір.

"Це одкровення, це не просто так", - ділиться капеланка.

І додає, що шлях до цього був важкий: "Я жінка, моїм братам моя спеціалізація не подобалась, також люди не звикли до жінок-священиць, але я була вірною своєму вибору".

Олена згадує, що коли вчилася в духовній семінарії, була єдиною жінкою серед студентів.

"Було нелегко, але я вистояла", - зізнається капеланка.

"Коли йдеш своїми силами - то за плоттю, коли веде Бог - це і є той самий шлях", - вважає одеситка і

молиться, щоб була "мудрість Бога, а не людська - тоді буде легше".

"НАВІТЬ НЕ ЗНАЮ, ЯК Я РАНІШЕ ЖИЛА БЕЗ АРМІЇ"

Спочатку Олена працювала капеланкою добровільно, коли це ще не було прописано на законодавчому рівні. З 2022 року жінка офіційно перебуває на посаді в лавах ЗСУ.

Каже, що піти на війну її благословили чоловік та родина.

"25 лютого я мобілізувалася як медикіння і цей рік пройшла з ротою охорони. Навчилася військової справи, поважати свою зброю,

командира, побратимів", - зізнається жінка. Каже, що раніше їздила до військових та бачила все із зовнішнього боку, але зараз був інший, внутрішній досвід.

"Був страх, але я молилася і страх відступав", - розповіла одеситка.

Паралельно Олена вчилася в різних капеланських школах військової, пенітенціарної, госпітальної та навіть поліцейської направленості. Під час навчання Олена зрозуміла, що військове - це її.

"Навіть не знаю, як я раніше жила без армії", - сміється жінка.

ЩО ТАКЕ БУТИ КАПЕЛАНКОЮ

"Основне - це бути поруч, вміння слухати, відчути те, що людина не може сказати. Треба молитися, щоб Бог відкрив, як допомогти тій чи іншій людині", - пояснює Жевець.

За її словами, якщо потрібна допомога чоловікам, вона переадресує її до інших капеланів, але молодим дівчатам потрібна її підтримка "як мами, як сестри, як наставниці".

Капеланка каже, що в групі військові менше розкриваються, тому вона за-

стосовує свої практики.

"Ми приїжджали у підрозділ і я роздавала маленькі "Нові заповіді", де писала телефон та ім'я. Говорила, що якщо потрібна допомога - дзвони. Багато хто не хотів відразу спілкуватися, але потім дзвонили. Таким чином я маю велике коло спілкування", - розповіла Олена. Каже, що згодом душпастирська опіка стає сімейною.

"Ось, наприклад, повертається чоловік з війни, а він вже не такий, яким був до цього, і дружині важливо його сприймати. І тут потрібна наша допомога", - пояснює капеланка.

ДИВО НА ВІЙНІ

"Так, дива траплялися. Є випадки, коли куля або осколки застрягли у "Новому заповіді", які ми роздаємо військовим, щоб носити у нагрудній кишені" - згадує жінка.

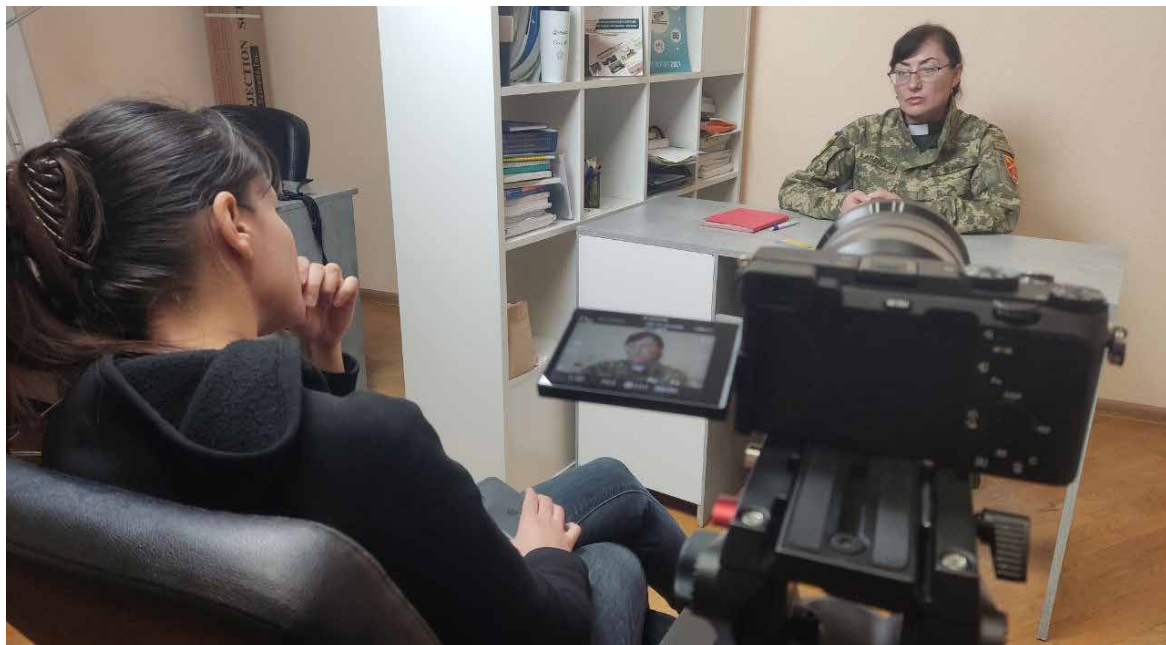
За її словами, хлопці, які пройшли жахи ДАП (Донецький аеропорт, - ред.), кажуть, що "Біблія дорожче за боекомплект".

Війна змінює багатьох, але не всіх, на краще, каже Олена.

"Не всі залишилися для мене друзями. Але я не маю права засуджувати. В кожного свій життєвий досвід та своє виховання", - пояснює жінка.

Олена вважає, що саме війна стала лакмусовим папером, що показав, хто виявився справжнім патріотом, а хто ні.

Повне інтерв'ю Олени можна подивитися за посиланням:

ОДЕСЬКИЙ КВУ СКЕРУВАВ ПРОПОЗИЦІЇ ДО ПРОЄКТУ СТАТУТУ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ МІСТА ОДЕСИ

Проект Статуту територіальної громади міста Одеси винесено на публічне обговорення міською радою 7 березня. Одеська обласна організація ВГО "Комітет виборців України" уважно розглянула документ та зазначає, що, на наш погляд, представлений проєкт Статуту міста Одеси має більше ознак умовного Статутного Кодексу, де зібрано детальні кроки з реалізації одних форм участі, але виписані загальні рамки інших форм. Документ виглядає обтяжливим, неунормованим за підходами до окремих норм та незручним у користуванні для широкого кола зацікавлених осіб.

Статут - це своєрідна "конституція" територіальної громади, що має вищу юридичну силу над місцевими нормативно-правовими актами та водночас не суперечить законам України. За загальною практикою норми Статуту покликані конкретизувати та доповнити положення національного законодавства, одночасно включаючи в собі локальні особливості місцевого самоврядування Одеської територіальної громади.

Також під час розробки документа варто зберігати баланс між закріпленням загальних положень, визначенням форм та механізмів громадської участі та багатосторінковим "копюванням" текстів та процедур із законів. Статут, як і Конституція, визначає та закріплює основні засади місцевого самоврядування конкретної територіальної громади, гарантії та захист прав всіх членів громади.

ПРОПОЗИЦІЇ ТА ЗАУВАЖЕННЯ

1 Винести зі Статуту в окремі Положення процедури реалізації всіх форм безпосередньої участі громадян (громадські слухання, петиції, консультації тощо). У Статуті вони мають бути лише передбачені та перелічені. Це дасть можливість більш гнучко вдосконалювати процедуру реалізації форм участі за потреби.

З плином часу або відповідно до досвіду застосування механізмів участі може виникнути необхідність оперативно внести певні зміни до Статуту, в тому числі щодо процедурних питань.

Проте через багатоскладову систему його розгляду, затвердження та реєстрації зміни не можна буде вносити оперативно, реагуючи на запити від громадськості або на новели у національному законодавстві

Наприклад, у 2020 році одесити звернулися до міської ради із 33 петиціями, проте жодну з них як петицію не розглядали, бо документи не набрали необхідної кількості голосів, що може свідчити про те, що встановлена кількість голосів є необґрунтованою. Так, у проєкті Статуту вже змінено необхідну кількість голосів для прийняття петиції до розгляду (з 5000 до 1000 підписів). Але все ж таки практика застосування цієї конкретної форми участі громадян в Одесі наочно демонструє, що за умови оперативного внесення змін до Статуту, починаючи з 2011 року, можна було б забезпечити більш ефективну реалізацію цієї норми.

Вважаємо також за доцільне не затверджувати Положення про порядок проведення та застосування всіх форм безпосередньої участі додатками до Статуту. Кожне окреме Положення, Порядок тощо необхідно уніфікувати за підходами щодо інформування, анонсування та загальних вимог участі членів громади, документообігу, одночасно визначивши особливості та відмінності кожного заходу.

2 Удосконалити процедури проведення всіх форм безпосередньої участі громадян, усунувши штучні бар'єри в їх реалізації:

- зменшити кількість необхідних для ініціатив підписів;
- спростити систему збору підписів на підписних листах;
- передбачити чіткий та прозорий порядок перевірки підписів;
- визначити конкретні критерії, за якими можуть бути не зараховані підписи;
- унормувати терміни щодо перевірок підписів, відповідальних за перевірку та прийняття рішення, оприлюднення

прийнятих рішень за результатами перевірки;

- стандартизувати однотипні процедури у всіх формах безпосередньої участі громадян;
- визначити механізм оскарження рішень органів та посадових осіб щодо організації та проведення заходів форм безпосередньої участі громадян, прийнятих рішень за результатами таких заходів.

3 Закріпити у Статуті принципи прозорості та відкритості діяльності органів та посадових осіб місцевого самоврядування.

Впровадження принципів відкритості та прозорості сприяє підвищенню відповідальності органів та посадових осіб місцевого самоврядування, надає громадянам інформацію про діяльність органу, формує позитивні практики налагодження зворотного зв'язку між жителями громади та владою. Пропонується:

- розробити окремий розділ, присвячений доступності інформації для громадськості (де опрацювати не лише всі сучасні засоби щодо своєчасного, ефективного інформування громадськості, але й визначити механізми безперешкодного доступу жителів громади до участі у процесі прийняття рішень, у тому числі й особистої присутності під час прийняття таких рішень);
- для кожного виду форм безпосередньої участі чітко унормувати терміни анонсування заходів, оприлюднення проєктів документів, строків та відповідальних за їх оприлюднення (до розгляду та після прийняття). Запровадити також практику оприлюднення не тільки проєктів документів до початку проведення

цих заходів, протоколів, але й своєчасне оприлюднення всіх фінальних документів, прийнятих на цих заходах. Забезпечити оприлюднення звітів про розгляд пропозицій від громадян, що надійшли під час заходів, із зазначенням змісту пропозицій, їхніх авторів, прийнятого рішення щодо кожної пропозиції з обґрунтуванням такого рішення;

- розробити окремий розділ на офіційному сайті міста з оприлюдненням повної та вичерпної інформації про всі форми безпосередньої участі громадян (у тому числі архів щодо ініціативних, проведених та неведених заходів), інформації щодо участі в заходах, інфографік про особливості та відмінності кожного механізму тощо.

4 Визначити статус основного суб'єкта та території, на яких поширюється дія Статуту, закріпивши визначення цих термінів у загальних положеннях:

- унормувати у проєкті Статуту визначення первинного суб'єкта. У тексті вживаються терміни: "одесити", " мешканці", "члени територіальної громади", "жителі територіальної громади", "фізичні особи, які постійно або тимчасово проживають чи перебувають на території міста Одеси". Також потребує визначення загальне коло та статус усіх суб'єктів (у т.ч. іноземців, осіб без громадянства, юридичних осіб тощо);
- унормувати у проєкті Статуту визначення території територіальної громади. У тексті вживаються терміни "територія міста", "територія громади", "межі міста Одеса" тощо.

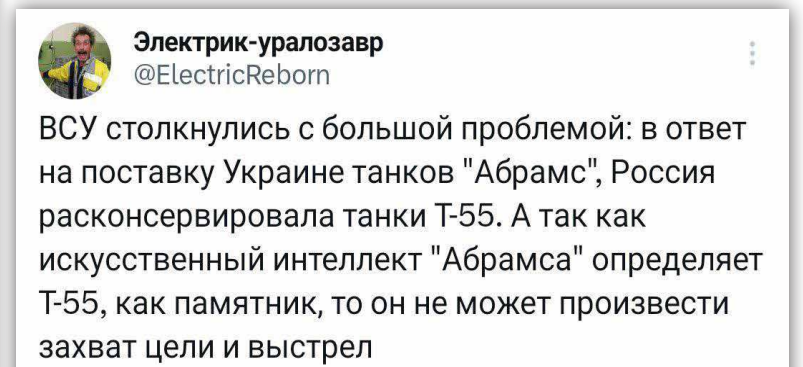
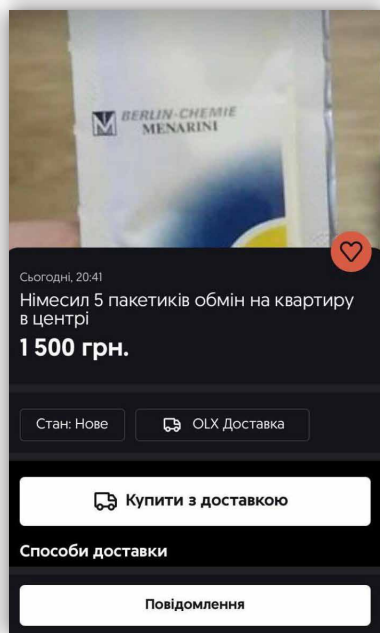
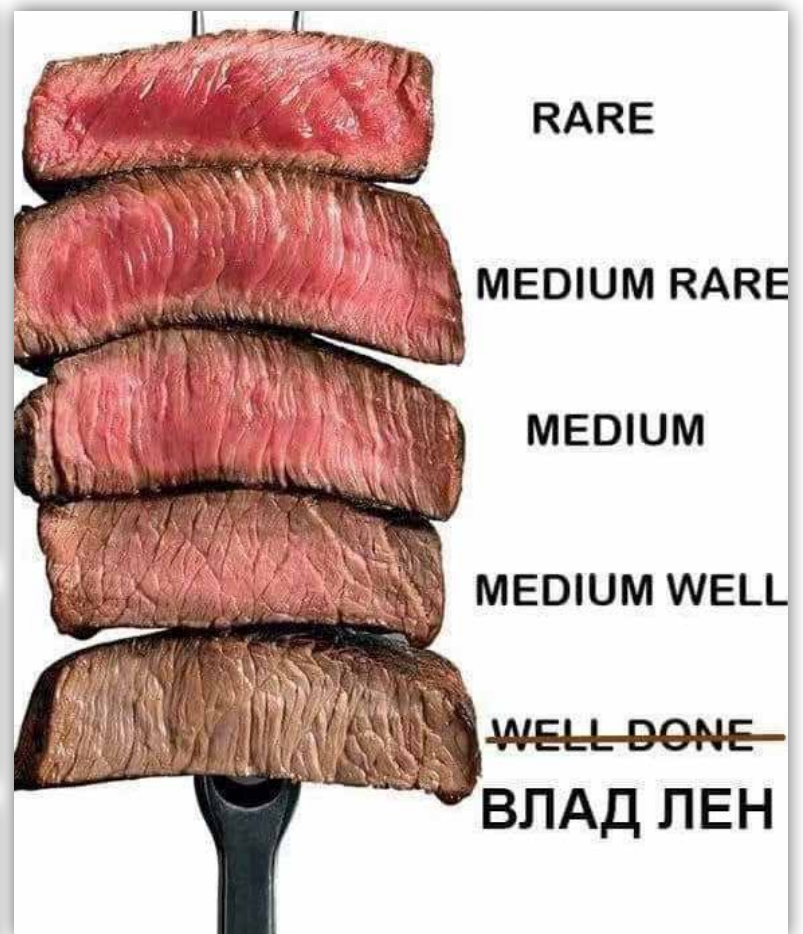
5 Доповнити та конкретизувати механізми звітування органів та посадових осіб місцевого самоврядування. З метою формування політичної культури участі пропонуємо розробити окремий розділ в проєкті Статуту або опрацювати наявні статті, де будуть чітко вказані:

1. терміни проведення звітних кампаній, обов'язок оприлюднення звітів;
2. публічні заходи щодо звітування перед жителями та відповідальні за проведення звітних кампаній;
3. процедури участі громадянської під час проведення заходів щодо звітування;
4. механізми комунікації (зокрема анонсування заходів, створення окремих сторінок, їх наповнення на офіційному сайті щодо звітування всіх органів та посадових осіб);
5. процедура розгляду отриманих пропозицій під час звітних кампаній, їх оприлюднення, налагодження зворотного зв'язку між зацікавленими особами.

6 Забезпечити прозорість та відкритість подальшої роботи над проєктом Статуту разом із представниками громадянського суспільства:

- опублікувати всі отримані пропозиції під час консультацій з громадськістю;
- запросити ініціаторів зауважень та пропозицій на засідання робочої групи щодо розгляду отриманих пропозицій;
- засідання робочої групи з розробки проєкту Статуту проводити відкрито із забезпеченням безперешкодного доступу громадськості, в тому числі оприлюднивши анонси засідань та забезпечивши їх онлайн-трансляцію;
- залучити широке коло експертів, представників громадських організацій, ініціативних груп, ОСББ, науковців для розробки окремих Положень усіх форм безпосередньої участі громадян з метою подальшого винесення на розгляд міської ради.

ПОДІЇ БЕРЕЗНЯ-КВІТНЯ В МЕМАХ

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ШТАБ ЗС УКРАЇНИ
ІНФОРМУЄ
СТАНОМ НА 16.04.2023

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

19.04.2023
(станом на 23:00)

**ЗНИЩЕНО:
-НЛО над Києвом**

Щ Повітряні Сили

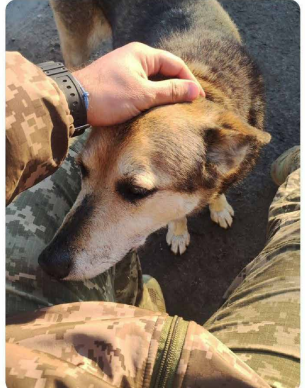
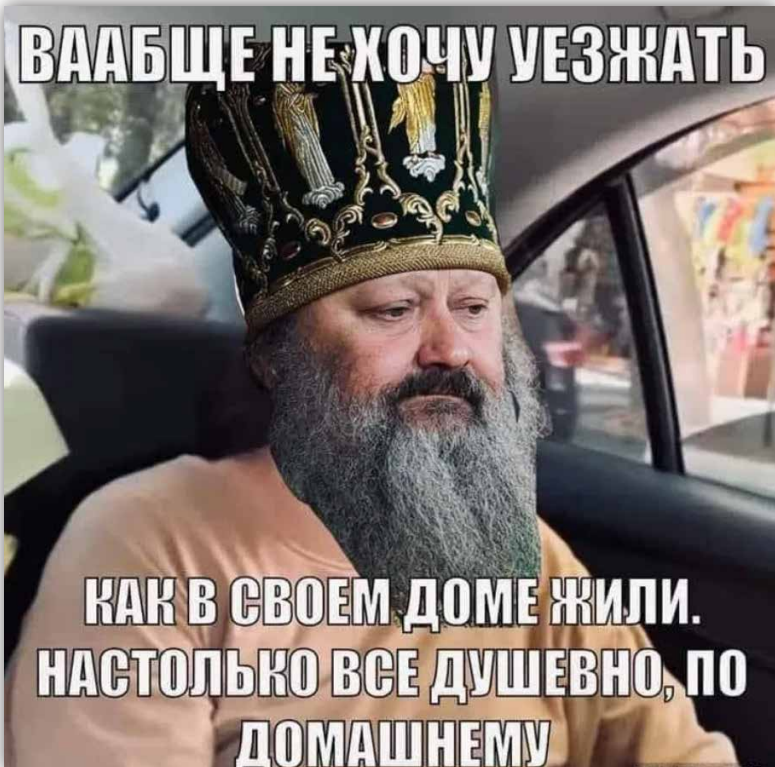
<https://t.me/kpszs>
<https://www.facebook.com/kpszs>

Бог Атеїстів @iamgodofatheist
- так, друзі українці, ось вам петриот, користуйтеся
- чуєте а супутники ним можна збивать?
- не, а шо?

комбатант @ant_etkenmen · 12 год
Несанкціоноване проникнення на режимний об'єкт.

Порушника було затримано, почухано, записано в журнал обліку почуханих порушників.

завтра кадилівці будуть вибиті з опорника «лавра»

може кадирівці?

ніт

ікони?

взялі

двері?

снялі

унітази?

в процесі

останній вечір в лаврі

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА КОЛАБОРАЦІОНІЗМ: ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ

АВТОРКА: Юлія Лісова, юристка Одеської громадської приймальні УГСПА

3 березня 2022 року в Кримінальному кодексі України з'явилася нова стаття - 111-1 КК, яка передбачає кримінальну відповідальність за колабораціонізм. Раніше цього поняття Кримінальний кодекс не містив. Стаття фактично перелічує види діяльності, які визнаються колабораціонізмом.

Серед таких видів: публічне заперечення громадянином України здійснення збройної агресії проти України, добровільне зайняття громадянином України посади в незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території (далі ТОТ), здійснення громадянином України пропаганди у закладах освіти, а також дії громадян України, спрямовані на впровадження стандартів освіти держави-агресора у закладах освіти тощо.

На практиці виникають питання ідентифікації цього злочину та правильності його кваліфікації. Проаналізуємо деякі з них.

ЧИ ВСЯ ДІЯЛЬНІСТЬ НА ТОТ Є КОЛАБОРАЦІЙНОЮ

Наприклад, частина 4 вказаної статті передбачає відповідальність за провадження господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора. Не є очевидним, що саме в цьому контексті є "взаємодією з державою-агресором". Чи буде вважатися взаємодією оформлення документів для ведення господарської діяльності відповідно до правил держави-окупанта на тимчасово окупованій території або "сплата податків" на такій території державі окупанту? Формально - так. Але з іншого боку, зрозуміло, що у людей є два шляхи в такому випадку: або взагалі відмовитися продовжувати здійснювати таку господарську діяльність і, ймовірно, залишитися без засобів існування, або перебувати під ризиком притягнення до кримінальної відповідальності.

Нам все ж таки близька думка, що не вся діяльність громадян України на окупованій території може розглядатися як колабо-

рація, що підлягає кримінальному покаранню. Скажімо, дрібний і приватний бізнес, який не сприяє посиленню ворога та не шкодить обороноздатності України, робота лікарів, що обслуговують цивільне населення, або ж діяльність, спрямована на виживання громадян, що опинилися під окупацією, - все це не можна вважати колабораціонізмом.

Колаборацією є лише дії громадянина, спрямовані проти своєї держави, проти оборонних зусиль України, розголошення воєнної таємниці, вербування громадян України до збройних сил росії, робота на воєнних об'єктах ворога, у ворожих медіа, поширення фейків та участь в інформаційній агресії проти України тощо.

У цьому контексті, на нашу думку, важливо враховувати мету, умисел та направленість такої діяльності. В іншому випадку кожного продавця хліба на тимчасово окупованій території можна буде притягати до відповідальності як колаборанта.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ УЧИТЕЛІВ

Частина 3 статті 111-1 КК передбачає відповідальність за "Здійснення громадянином України пропаганди в закладах освіти незалежно від типів та форм власності з метою сприяння здійсненню збройної агресії проти України, встановленню та утвердженню тимчасової окупації частини території України, уникненню відповідальності за здійснення державою-агресором збройної агресії проти України, а також дії громадян України, спрямовані на впровадження стандартів освіти держави-агресора в закладах освіти".

Тобто "впровадження стандартів освіти держави-агресора" само по собі є злочином, навіть якщо при цьому не здійснюється пропаганда та

агітація на користь країни-агресора. Враховуючи цю норму, всі вчителі та викладачі, які продовжили працювати в навчальних закладах на окупованих територіях за правилами держави окупанта, формально можуть бути притягнуті до кримінальної відповідальності, навіть якщо продовжили викладати математику або хімію.

ЧИ МОЖЕ ЗАСТОСОВУВАТИСЯ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ РЕТРОСПЕКТИВНО

Частина 7 вказаної статті передбачає відповідальність за добровільне обіймання громадянином України посади в незаконних судових або правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території. Тобто до березня 2022 року відповідальності за такі конкретні дії не було передбачено у кримінальному кодексі.

Разом з тим, з 2014 року відкривалися кримінальні провадження, а також ухвалювалися вироки відносно, зокрема, суддів та прокурорів, які продовжили виконувати свої функції у створених окупаційною владою судових органах та прокуратурі. Такі дії кваліфікувалися за статтею 111 КК як державна зрада.

Наприклад, як повідомила в листопаді 2022 року прокуратура АР Крим та м. Севастополь, було скеровано до суду 11 обвинувальних актів стосовно кримських суддів, що зрадили Україну. Тобто враховуючи актуальне наразі законодавство та правозастосовну практику, склалася ситуація, за якої одні й ті ж самі дії ("обіймання громадянином України посади в незаконних судових або правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території") кваліфікуються/можуть бути кваліфіковані за різними нормами КК: статтею 111 та ч. 7 ст. 111-1, адже те, як сформульоване обвинувачення, наведене вище, за статтею 111 повністю підпадає

під диспозицію частини 7 статті 111-1.

Стаття 111 КК передбачає відповідальність за державну зраду, вчинену у формах:

1. перехід на бік ворога в період збройного конфлікту;
2. шпигунство;
3. надання іноземній державі, організації або їхнім представникам допомоги в проведенні підіривної діяльності проти України.

Аналіз вироків по даній категорії справ говорить про те, що дії з переходу на службу до окупаційних судів та правоохоронних органів суди кваліфікують як державну зраду у формі підіривної діяльності. При цьому ані Кримінальний кодекс, ані інше законодавство не містить визначення "підіривної діяльності". Фактично злочинні дії за даним складом злочину зводяться суто до переходу на службу до окупаційної влади, що само по собі описується як акт, який завдає шкоду суверенітетові України і сприяє посиленню тимчасової окупації.

Одночасно, аналізуючи спосіб, яким законодавець ввів норму, яка передбачає відповідальність за "добровільне обіймання громадянином України посади в незаконних судових або правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території", можна дійти висновку, що таким чином він криміналізував дії, які раніше не були криміналізовані, оскільки даний склад злочину не був доданий в якості деталізації до статті 111 КК. Він був введений окремою, раніше не існуючою статтею КК.

Враховуючи наведене, постає два взаємопов'язаних питання.

Якщо стаття 111 та частина 7 статті 111-1 КК - це різні злочини, в чому полягають критерії для їх відмежування?

Якщо саме частина 7 статті 111-1 КК передбачила відповідальність за склад злочину "добровільне обіймання громадянином України посади в незаконних судових або правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території", то чи правомірним було притягнення до кримінальної відповідальності осіб за аналогічні дії, проте за іншою статтею? Тобто фактично до прийняття закону, який встановив кримінальну відповідальність за такі дії.

ЯКІ ВИСНОВКИ

На нашу думку, вирішуючи питання про наявність або відсутність злочину колабораціонізму, необхідно відходити від формального підходу на кшталт "працював - не працював", "обіймав посаду - не обіймав" тощо. Ключову роль у правильності кваліфікації дій має грати мета, ціль та умисел вчинення дій або бездіяльності. Їх має встановлювати слідство.

Важливо оцінювати наслідки дії/бездіяльності, оскільки дії/бездіяльність, які не мають негативних, тобто суспільно небезпечних наслідків, не можуть бути злочином. Вищевказане підтверджується нормами Кримінального кодексу. Відповідно до статті 11 КК злочин - це винне діяння. Тобто дія, яка виражає негативне внутрішнє ставлення правопорушника до інтересів людей, завдає своєю дією (чи бездіяльністю) збитки суспільству і державі, містить вину. Вина - це психічне ставлення особи до свого діяння і його наслідків.

Не є кримінальним правопорушенням дія або бездіяльність, яка хоча формально і містить ознаки будь-якого діяння, передбаченого цим Кодексом, але через малозначність не становить суспільної небезпеки, тобто не заподіяла і не могла заподіяти істотної шкоди фізичній чи юридичній особі, суспільству або державі.

ОСОБА, ЯКА ЗНИКЛА ЗА ОСОБЛИВИХ ОБСТАВИН ВІЙНИ: ЩО РОБИТИ РОДИЧАМ

АВТОРКА: Тетяна Кушніренко, юристка Одеської громадської приймальні УГСПЛ

За інформацією Міжнародної комісії з питань зниклих безвісти (International Commission on Missing Person, ICMP) станом на листопад 2022 року, під час повномасштабної війни в Україні зникли безвісти понад 15 тисяч людей. Про це BBC заявив директор ICMP Метью Холлідей.

За його словами, наразі невідомо, скільки людей були насильно переміщені, утримуються під вартою в Росії, живі і розлучені з членами своїх сімей або померли і поховані.

Згідно із Законом України "Про правовий статус осіб, зниклою безвісти за особливих обставин" вважається особа, яка зникла безвісти у зв'язку із збройним конфліктом, воєнними діями, тимчасовою окупацією частини території України, надзвичайними ситуаціями природного чи техногенного характеру.

Для отримання правового статусу необхідно:

- близьким родичам, членам сім'ї, представникам військового формування чи будь-якій іншій особі, якій стало відомо про зникнення, подати заяву про розшук до відповідного територіального органу Національної поліції України;
- відомості про цей факт вносяться до Єдиного реєстру осіб, зниклих безвісти за особливих обставин;
- з моменту внесення відомостей до Реєстру про факт зникнення особа вважається такою, що зникла безвісти за особливих обставин.

Увага! Заява про розшук особи, зниклої безвісти за особливих обставин, може також бути подана Уповноваженим з питань осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, якщо перераховані вище особи звернулися до нього з повідомленням про зникнення особи.

Варто зазначити, що наразі досі не запрацював Єдиний реєстр осіб, зниклих безвісти за особливих обставин. Проте 29 серпня 2022 року було прийнято Положення про Єдиний

реєстр осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, затверджене Наказом Міністерства внутрішніх справ України №535, яке визначає порядок ведення, наповнення, порядок доступу до інформації Реєстру тощо.

Надання особі статусу зниклої безвісти за особливих обставин не позбавляє її родичів або інших осіб права звернення до суду із заявою про визнання такої особи безвісно відсутньою чи оголошення її померлою у порядку, передбаченому законодавством.

ПРИПИНЕННЯ РОЗШУКУ ОСОБИ, ЗНИКЛОЇ БЕЗВІСТИ ЗА ОСОБЛИВИХ ОБСТАВИН

Особа вважається зниклою безвісти до моменту припинення її розшуку - не пізніше ніж через три дні з дня встановлення місця її перебування, місця поховання чи місцезнаходження останків з повідомленням про це її близьких родичів та членів сім'ї, а також заявника, якщо заявник не є близьким родичем та членом сім'ї.

Про припинення розшуку особи, зниклої безвісти за особливих обставин невідкладно робиться відмітка в Реєстрі.

Рішення суду про визнання особи безвісно відсутньою не є підставою для припинення її розшуку. Якщо особа, зникла безвісти за особливих обставин, оголошена померлою, але її останки не знайдено, проведення розшуку не припиняється до встановлення її місцезнаходження, місця поховання чи місцезнаходження останків такої особи.

ПРАВА ОСІБ, ЗНИКЛИХ БЕЗВІСТИ ЗА ОСОБЛИВИХ ОБСТАВИН, ТА ЇХНІХ РОДИЧІВ

Особа, зникла безвісти за особливих обставин, має всі права, гарантовані

Конституцією та законами України, а також має право на всебічне розслідування обставин її зникнення та встановлення її місцезнаходження.

Держава зобов'язана вжити всіх можливих заходів для розшуку особи, зниклої безвісти за особливих обставин.

Права та інтереси особи, зниклої безвісти за особливих обставин, а також її майно підлягають захисту до моменту припинення її розшуку або оголошення її померлою відповідно до законодавства.

У разі, якщо особа, зникла безвісти за особливих обставин на території України, є громадянином іншої держави, Національна поліція України зобов'язана в установленому законодавством порядку повідомити уповноважені органи держави, громадянином якої така особа є, про факт її зникнення та про результати її розшуку.

Близькі родичі та члени сім'ї особи, зниклої безвісти за особливих обставин, мають право на отримання достовірних відомостей про місцезнаходження особи, зниклої безвісти за особливих обставин, обставини її загибелі (смерті), місце поховання (якщо воно відоме).

Вони мають право на отримання достовірної інформації про хід та результати проведення її розшуку в порядку, визначеному законами України.

Органи державної влади, уповноважені на здійснення обліку та/або розшуку осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, зобов'язані надавати інформацію про хід та результати їх розшуку в порядку, встановленому законами України, близьким родичам та членам сім'ї таких осіб.

Члени сім'ї особи, зниклої безвісти за особливих обставин, мають право на соціальний захист у порядку, визначеному законодавством України.

Громадяни, громадські об'єднання, юридичні особи приватного права з власної ініціативи, за погодженням з Національною поліцією України мають право брати участь у розшуку осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, надавати допомогу і сприяння органам Національної поліції України в розшуку таких осіб у формах, не заборонених законодавством.

ПРАВОВІ НАСЛІДКИ НАБУТТЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ОСОБИ, ЗНИКЛОЇ БЕЗВІСТИ ЗА ОСОБЛИВИХ ОБСТАВИН

Набуття правового статусу особи, зниклої безвісти за особливих обставин, не зменшує обсяг цивільної правоздатності такої особи.

З моменту внесення даних про особу, зниклу безвісти за особливих обставин, до Єдиного реєстру осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, над майном такої особи може бути встановлено опіку в порядку, передбаченому Цивільним кодексом України.

Опікун над майном особи, зниклої безвісти за особливих обставин, здійснює управління цим майном, а також забезпечує виконання зобов'язань такої особи за рахунок цього майна.

Опіка над майном особи, зниклої безвісти за особливих обставин, здійснюється та припиняється в порядку, передбаченому Цивільним кодексом України.

У разі, якщо обидва з батьків дитини є особами, зниклими безвісти за

особливих обставин, над такою дитиною встановлюється опіка/піклування в порядку, передбаченому Цивільним кодексом України.

Набуття правового статусу особи, зниклої безвісти за особливих обставин, не змінює її сімейного стану до моменту розірвання шлюбу за заявою другого з подружжя внаслідок визнання особи безвісно відсутньою або до моменту оголошення такої особи померлою.

За особою, зниклою безвісти за особливих обставин, зберігаються місце роботи та займана посада, але не більш як до моменту визнання її безвісно відсутньою чи оголошення померлою в порядку, встановленому законодавством.

Особам, які зникли безвісти за особливих обставин під час проходження військової служби, надаються гарантії, передбачені Законом України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей" та іншими актами законодавства України.

Більше про діяльність Одеської громадської приймальні УГСПЛ (Української Гельсінської спілки з прав людини) можна дізнатися на сторінці Одеської обласної організації Всеукраїнської громадської організації "Комітет виборців України".

Одеська громадська приймальня УГСПЛ надає правову допомогу постраждалим від війни за підтримки Програми Агентства США з міжнародного розвитку (USAID Ukraine - USAID Україна) "Права людини в дії", яка виконується Українською Гельсінською спілкою з прав людини.

РІЧНА ЗВІТНІСТЬ ПРО ВИКОНАННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ: ОБОВ'ЯЗОК І РЕКОМЕНДАЦІЇ ГРОМАДАМ

АВТОРКА: Альона Єгорова

Завершився перший квартал 2023 року, що закриває питання річної звітності виконання місцевих бюджетів за минулий рік. Експертка Громадського Партнерства "За прозорі місцеві бюджети" Альона Єгорова підготувала інформацію, яку варто знати жителям територіальних громад про особливості звітування щодо виконання місцевого бюджету за 2022 рік.

Спочатку нагадаємо, що згідно з Бюджетним Кодексом України органи місцевого самоврядування, зокрема головні розпорядники бюджетних коштів у попередні роки зазвичай мали підготувати:

- річний звіт про виконання бюджету;
- звіти про виконання паспортів бюджетних програм;
- оцінку ефективності паспортів бюджетних програм;
- провести публічне представлення інформації про виконання місцевих програм **до 15 березня**;
- провести публічний захід щодо представлення інформації про виконання бюджету за рік **до 20 березня**.

Проте повномасштабна війна на території України та оголошення у зв'язку з цим воєнного стану внесли свої зміни й у сферу регуляції місцевих бюджетів.

Чинним законодавством не скасовано норми

щодо підготовки звітів про виконання місцевих бюджетів, проте деяких змін вони все ж таки зазнали.

Міністерство фінансів України 1 листопада 2022 року та 24 листопада 2022 року внесло зміни до Наказу №836 "Про деякі питання запровадження програмно-цільового методу складання та виконання місцевих бюджетів", зокрема щодо правил складання паспортів, форм звітів та термінів подання звітності.

Правила та форми складання паспортів бюджетних програм, звітів зазнали невеликих змін та оприлюднені в оновленому Наказі №836, з якими можуть ознайомитися представники місцевих фінансових органів та головні розпорядники бюджетних коштів.

Щодо термінів подання звітів:

- звіти про виконання паспортів бюджетних програм "подаються до місцевих фінансових органів за формою, затвердженою цим наказом, у паперовій та електронній формі у терміни, визначені

органами Державної казначейської служби України для подання зведеної річної бюджетної звітності" (п.2 Наказу №836), тобто **до 25 лютого 2023 року включно**;

- результати оцінки ефективності паспортів бюджетних програм "подаються протягом 14 календарних днів після подання річної бюджетної звітності місцевому фінансовому органу" (п.4 Наказу №836), тобто **до 11 березня 2023 року включно**.

Важливо, що ці зміни до Наказу №836 набирають чинності з 1 січня 2023 року, тому оновлені норми застосовуються і при підготовці звітів про виконання паспортів бюджетних програм за 2022 рік та оцінки ефективності цих програм.

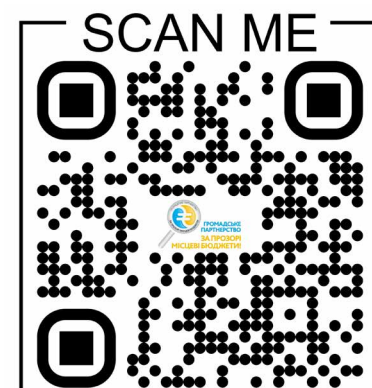
Також звертаємо увагу, що "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного Кодексу України (ч.1 п.22) визначають, що в умовах воєнного стану не застосовуються вимоги частини 5 статті 28 Кодексу.

Відповідно, під час дії воєнного стану головні розпорядники коштів місцевих бюджетів можуть:

- не оприлюднювати паспорти бюджетних програм на поточний бюджетний період (включаючи зміни до них);
- не оприлюднювати звіти про виконання паспортів бюджетних програм за звітний бюджетний період;
- не проводити публічне представлення інформації про виконання місцевих програм до 15 березня та щодо представлення інформації про виконання бюджету за рік до 20 березня;
- не оприлюднювати результати оцінки ефективності бюджетних програм за звітний бюджетний період.

Зазначимо, що ці обмеження стосуються лише факту оприлюднення документів, а не обов'язку щодо їх складання та подання звітності, який залишається чинним.

"Розуміючи зазначені зміни в законодавстві та загальний вплив воєнного стану на всі процеси, я б все ж таки хотіла закликати органи місцевого самоврядування не закриватися від громади та не зменшувати рівень прозорості, й особливо в бюджетних питаннях, які традиційно є надчутливими. Тому, якщо громада не в зоні бойових дій чи окупації, то оприлюднення цих документів, хоч і не є зараз обов'язковим, все ж може засвідчити добросовісність та прозорість діяльності ОМС, що, передусім, потрібно для формування підтримки та довіри між громадою та владою", - вважає експертка Партнерства **Альона Єгорова**.

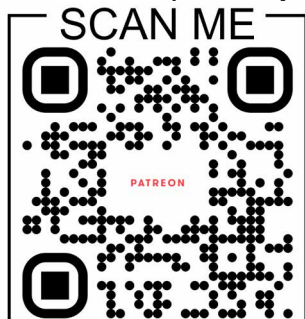

Здійснено в рамках проєкту за підтримки Фонду розвитку ЗМІ Посольства США в Україні. Погляди авторів не обов'язково збігаються з офіційною позицією уряду США. / Supported by the Media Development Fund of the U.S. Embassy in Ukraine. The views of the authors do not necessarily reflect the official position of the U.S. Government.

ПІДТРИМАЙ НА ПАТРЕОНІ

Допоможи нам тримати оборону на інформаційному фронті!

patreon.com/intentpress

ДОЛУЧИТЬСЯ ДО СОЦМЕРЕЖ

Підпишись та розкажи друзям, поділись постом про те, як підтримати незалежну журналістику.

Ми у Facebook:
facebook.com/intentUA

Ми у Telegram:
t.me/intentpress

Ми в Instagram:
instagram.com/intent.press

Ми у Twitter:
twitter.com/intent_press

Ми у YouTube:
youtube.com/@intentpress

Газета "ІзбірКом"

Засновник - Одеська обласна організація Всеукраїнської громадської організації "Комітет виборців України" Свідоцтво №ОД 1413-284-Р
Головний редактор: Болган В.С.

Адреса редакції:

65091, м. Одеса, вул. Сади́ковська, 25
Телефон: (048) 737-38-98
Електронна пошта: odesakvu@cvu.od.ua
cvu.od.ua, intent.press, cpi.org.ua,
attestation.in.ua, museum.izbirkom.org.ua

Надруковано в СПД Майстер О.А. Наклад - 12 000 прим.